

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Συνωμοσιολόγοι και ψεκασμένοι

Μην εκπλαγεί κανείς μας εάν ο κ. Αρτέμης Σώρρας περάσει το κατώφλι της Βουλής στις επόμενες εθνικές εκλογές. Οσο προκλητικός και αν είναι, όσο και αν φωνάζουν και του επιτίθενται τα παραδοσιακά μέσα ενημέρωσης, ο λόγος του είναι πολύ πιθανό να πείθει κάποιους συμπολίτες μας. Ο κ. Σώρρας μπορεί να είναι ένα ακόμη προϊόν της εποχής μας.

Το έδαφος είναι εξαιρετικά πρόσφορο. Μια μεγάλη ομάδα συμπολιτών μας, ίσως μάλιστα να είναι και η πλειονότητα, θεωρεί ότι το μνημόνιο ήταν μια μεγάλη συνωμοσία για να βάλουν στο χέρι οι ξένοι τα καλύτερα «οικογενειακά μας κοσμήματα», τη θάλασσα, τα εξοχικά μας, τα πετρέλαια κ.λπ. Η τρώ-

ικα έκανε τραγικά λάθη και βοήθησε να καθούν ελληνικές περιουσίες αξίας άνω του ενός τρισεκατομμυρίου ευρώ. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία γι' αυτό και οι ευθύνες των έξω σε κρίσιμα σημεία είναι σημαντικές.

Κυνικοί πολιτικοί, δημοσιογράφοι, τηλεπερσόνες και άλλοι πολλοί καβάλησαν το κύμα της συνωμοσιολογίας και της παλαβομάρας. Σε μια εποχή που ο κόσμος ήταν τρομαγμένος και ένιωθε ότι κάθε μέρα του έπαιρναν κάτι από αυτό που θεωρούσε δεδομένο, ήταν λογικό να προσχωρήσει σε αυτές τις απόψεις. Είμαστε φτιαγμένοι για τέτοιου είδους θεωρίες και εξηγήσεις, άλλωστε, έχοντας πίσω μας μακρά παράδοση επίρριψης ευθυνών στους

ξένους για όλα μας τα δεινά. Ο ιστορικός του μέλλοντος θα γράψει για το πώς η κρίση στην Ελλάδα συνέπεσε με την ανατολή της εποχής της πολιτικής «πέρα από την αλήθεια», όπως την περιγράφει στο τελευταίο του τεύχος ο Economist. Μας χτύπησε πρώτους η ευρωπαϊκή κρίση, αλλά ήμασταν και οι πρώτοι που ψεκασθήκαμε μαζικά από τις αφιλητράριστες ακρότητες και ανοπισίες του Διαδικτύου και των social media. Οι ψεκασμένοι πολλαπλασιάζονται παγκοσμίως όπως βλέπουμε, και μάλιστα ταχύτατα.

Καμία χώρα δεν μπορεί να πάει μπροστά και να βγει από μια τόσο δομική κρίση χωρίς να αντιληφθεί πώς μπήκε σε αυτήν. Οσο πιστεύουμε ότι οι

Γερμανοί μας υπερχρέωσαν γιατί μας ζηλεύουν, γιατί θέλουν τα σπίτια μας και το φυσικό μας αέριο, θα βυθιζόμαστε στην παρακμή μας κυνηγώντας φαντάσματα. Η φτωχοποίηση της χώρας θα συνεχίζεται και η συλλογική μας θυματοποίηση θα μοιάζει σαν μια ελκυστική διέξοδο για όσους αναζητούν απλές απαντήσεις. Είναι εύκολο σε αυτό το περιβάλλον να σηκώσει κανείς τα χέρια ψηλά και να πει «αυτή η χώρα δεν παίζεται». Αν εξαφανισθεί κάθε αντίδοτο στον ψεκασμό και στην παράνοια, θα διασφαλίσουμε ότι ο κ. Σώρρας θα μπει στη Βουλή ως ένας ακόμη πιο αυθεντικός εκφραστής αντισυστημικών απόψεων και ύστερα από αυτόν ένας Θεός ξέρει ποιος άλλος.

ΑΥΓΗ

Με τη λύση και όχι με το πρόβλημα

Η επιμονή της κυβέρνησης για τη συγκρότηση αυτού του ιδιότυπου άξονα του Νότου, από την πρώτη στιγμή που εκλέχθηκε έως σήμερα, παρά τις αρχικές σθεναρές αντιδράσεις που συνάντησε, ακόμη και από ηγέτες που συμμετείχαν την Παρασκευή στη σύνοδο των Αθηνών, επιβραβεύτηκε και απέδωσε καρπούς...

Για πρώτη φορά στην Ιστορία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μια κρίσιμη ομάδα χωρών, από διαφορετικές πολιτικές οικογένειες, ένωσε τις φωνές της ακούγοντας το μήνυμα των πολιτών πάνω στις μεγάλες προκλήσεις που η Γηραιά Ήπειρος αντιμετωπίζει σε οικονομικό, κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο.

Η επιμονή της κυβέρνησης για τη συγκρότηση αυτού του ιδιότυπου άξονα του Νότου, από την πρώτη στιγμή που εκλέχθηκε έως σήμερα, παρά τις αρχικές σθεναρές αντιδράσεις που συνάντησε, ακόμη και από ηγέτες που συμμετείχαν την Παρασκευή στη σύνοδο των Αθηνών, επιβραβεύτηκε και απέδωσε καρπούς: Συμμάχους μέσα στην Ε.Ε. και μάλιστα την κρίσιμη περίοδο κατά την οποία είναι σε εξέλιξη η αξιολόγηση και η εξειδίκευση των μέτρων για τη ρύθμιση του χρέους.

Το ίδιο όραμα για ευρύτερες συμμαχίες, που όχι μόνο μας βγάζουν από την απομόνωση και την εσωστρέφεια, αλλά αναδεικνύουν τη χώρα μας σε κεντρικό πόλο διαλόγου, ειρήνης και σταθερότητας, απέφερε καρπούς και μέσα από τη διάσκεψη της Ρόδου.

Μια πρωτοβουλία, όπου για πρώτη φορά ευρωπαϊκές και αραβικές χώρες κάθισαν στο

ίδιο τραπέζι και συμφώνησαν σε κοινές δράσεις και συνέργειες στη φλεγόμενη ζώνη της ανατολικής Μεσογείου.

Και οι δύο διασκέψεις, αν και έχουν διαφορετικές αναλογίες και αντιστοιχίες, δείχνουν ξεκάθαρα ότι η Ελλάδα, με επιμονή και όραμα, μπορεί να παίξει σημαντικό ρόλο. Όχι απλά να μην είναι το πρόβλημα, όπως την οδήγησαν με συγκεκριμένες πολιτικές επιλογές οι προηγούμενες κυβερνήσεις, αλλά να είναι μέρος της λύσης. Στο εσωτερικό μέτωπο, φυσικά, είχαμε ακριβώς την αντίθετη εικόνα. Ανυποτίεση και διαπλοκή δίνουν συνεχώς «τα ρέστα τους» στην ύστατη προσπάθεια να κερδίσουν την ολική επαναφορά τού... χθες. Να εγκλωβίσουν την κοινωνία στα κατώτερα κοινωνικά ένστικτα και αντανάκλαστικά μέσα από το δόγμα τού «Να πεθάνει η κατσίκα του γείτονα» και σε ευρωπαϊκό επίπεδο μέσα από το δόγμα «Βάστα, Σόιμπλε».

Την τακτική αυτή όμως, που ακολούθησαν πιστά σε πολιτικό και εκλογικό επίπεδο τόσο η κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου όσο και ο Κυριάκος Μητσοτάκης, οι πολίτες την απέρριψαν. Οι πυκνές πολιτικές εξελίξεις και αντιπαραθέσεις της εβδομάδας κατέδειξαν για άλλη μια φορά ότι το ζητούμενο από τους πολίτες για το σύνολο της πολιτικής ζωής του τόπου είναι το όραμα και η σοβαρότητα.

Στο βασικό ερώτημα «Με τη λύση ή με το πρόβλημα», τα κόμματα τού χθες γέρνουν μονόπατα στο... πρόβλημα. Ως τότε;

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Κέρδισαν τα βιλαέτια

Δεν είναι η πρώτη φορά που η απόπειρα για ενιαία πορεία του κατακερματισμένου Κέντρου και της Κεντροαριστεράς αποτυγχάνει.

Το ίδιο είχε συμβεί στο πρόσφατο παρελθόν με την πολυδιαφημισμένη κίνηση των 58 και το σχήμα της Ελιάς.

Και στη Δημοκρατική Συμπαράταξη η ατμόσφαιρα σήμερα δεν είναι και η καλύτερη. Η ιστορία, με άλλα πρόσωπα κεντρικούς πρωταγωνιστές, επαναλαμβάνεται και πάλι, με το αποτέλεσμα να είναι εξίσου απογοητευτικό για τους πολίτες που εξακολουθούν να πιστεύουν σε αυτόν τον χώρο.

Μεταπολιτευτικά το Κέντρο στριμώχθηκε λόγω του διπολισμού. Ήταν όμως εκείνη η ειδική μάζα ψηφοφόρων που έκρινε τις περισσότερες φορές το εκλογικό αποτέλεσμα.

Το ΠΑΣΟΚ κατείχε επί σχεδόν μια τριακονταετία την πρωτοκαθεδρία στην επονομαζόμενη Κεντροαριστερά, αλλά μετά το 2009 επήλθαν η κατάρρευση και η παρακμή.

Από τότε έχουν περάσει περίπου επτά χρόνια μνημονίων, όμως η έκφραση της σοσιαλδημοκρατίας δεν μπορεί να βρει τον βηματισμό της.

Η εξέλιξη αυτή βέβαια δεν είναι μόνο ελληνικό φαινόμενο, καθώς και τα αντίστοιχα κόμματα στην Ευρώπη βρίσκονται σε διαδικασίες αναζήτησης προσανατολισμού έχοντας απολέσει πολλά από την «ψυχή» τους.

Προσωπικές φιλοδοξίες και αρχηγοί κατώτεροι των περιστάσεων κρατούν έναν ευρύτερο χώρο καθηλωμένο και αλληλοσπαρασσόμενο.

Το μεγάλο μέρος του πολιτικού προσωπικού που κινεί τα νήματα αδυνατεί να κατανοήσει τη συγκυρία. Δίνει το προβάδισμα στους δεσμούς που έχει με το παλιό, το ξεπερασμένο καθεστώς της διαπλοκής και των συμφερόντων και αρνείται να αναζητήσει νέους δρόμους και πρόσωπα.

Σε ό,τι αφορά τις συζητήσεις περί ανασυγκρότησης, διεξάγονται μεταξύ ελίτ και «ειδημόνων» και τα διαδικαστικά καθίστανται προτεραιότητα.

Αδυνατούν να βρουν απαντήσεις στο ερώτημα «με ποιους και για ποιους». Πολιτικές δυνάμεις που δεν έχουν οδικό χάρτη σ' αυτό το κρίσιμο ερώτημα είναι καταδικασμένες να αποτύχουν και να ομφαλοσκοπούν μέχρι η ιστορία να τις θέσει στο περιθώριο, αν δεν τις εξαφανίσει.

Τα κόμματα που αναζητούν χώρο μεταξύ ΣΥΡΙΖΑ και Ν.Δ. έχουν υποστεί αλλοίωση της φυσιογνωμίας τους, ταυτιζόμενα με νεοφιλελεύθερες πολιτικές.

Θρώντας την ίδια αποτυχημένη συνταγή, όσες προσπάθειες αναβάπτισης μέσω αλλαγής ονομάτων και συμβόλων και να επιχειρήσουν, το εκλογικό σώμα θα τους γυρνά την πλάτη.

